

VÍZÖNTŐ HAVA

Dél van, vagy itt-e tán az este? Ezt nem tudom.
Már napok óta, hogy a szemem úgy bántja neonfény.
Nővér nyúl át a fejem felett,
kancsóból tölt egy csorba pohárba. Itat.
Nátriumklorid meg altató csöpög
Műanyag vezetéken, s árad szét ereimben.
Szemhéjam elnehezül, kialszik a villany.
Nincs, aki fékezne zuhanásom,
szilánkokra reped a valóság.
Az anyám ül az ágy szélén, ébreszt,
édes süteménytől illatos keze,
fejem felett azúr az ég,
krókusz és hóvirág nyílik az élvonalamból,
s rügyet bont a kanül.
Friss vetés illatát és gyermekkacagást hoz a szél valamerről.
Mennék a hang után, de
lábamat ólomsúly köti gúzsba.
Esőpermet pereg le arcomon.
Szürkül az ég. Anyám alakja távol, hidegen dereng a szűrt fényben.
Nővér ébreszt, s nyúl át a fejem felett,
kancsóból tölt egy csorba pohárba.
Nélkülem érkezik, nem vár rám a tavasz.

ÚTON

Társtalan lebegés egy flóraszeptillatú buborékban,
egy japán óriásdarázs fullánkján pattan szét a szivárványhártya,
az olajárakkal együtt zuhanok,
koncentrikus körgyűrűket hány a víz,
iszapba ragadt csontvázszerű alak kiált felém,

Borsodban ezeröttszáz egy kiló kenyér,
mintha ezt mondaná, de nem ér el idáig a hangja,
egyre gyorsabban tempózom, felbukom a felszín fölé,
pillangószárnysuhogás és virágorfény,
földtől égig feszülő fűszálakon egyensúlyozom,
jázmintölcsérből recsegve tör fel egy dallam,
charlestont járnak a méhek, követem lépéseiket,
nincs mozdulat jelentés nélkül,
sorra dőlnek le a kapuk, és mosódnak el a határok,
de a gépszírszagú vonatok még a kocsiszínbén vesztegelnek.
Hadd lehessenek újra úton: szeretnék megérkezni valahova.